

Μετ' αὐτὸ ὀκτὼ περιστεροτροφεῖα ὀργανώθησαν ἐν Παρισίοις, Βιγκέναις, Μασσαλίᾳ, Περπιγιάν, Βερδούν, Τούλ, Βελφόρ καὶ Λίλλη πρῶτοντος διευθετηθέντα καὶ κατοικισθέντα. Πίστως εἰς 100,000 δραχ. ἐγγράφεται κατ' ἔτος εἰς τὸν προϋπολογισμόν διὰ τὰς περιστεράς καὶ τὸν ὀπτικὸν τηλεγράφων. Τέλος ἡ κυβέρνησις ἔθηκε τὰ πάντα εἰς ἐνέργειαν, ὡς ἐν Αὐστρίᾳ, ὅπως ἐνθαρρύνῃ τὴν ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀνατροφὴν τῶν ταχυδρομικῶν περιστερῶν, καὶ ζεύγη τοιούτων ἐχορηγήθησαν δωρεὰν εἰς στρατιωτικούς, ὡς καὶ εἰς πολιτάς ἀνεγνωρισμένης τιμιότητος.

Ἐσχάτως, εἰς τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ θου σώματος, ἰδιῶται εἶχον παραχωρήσει περιστεράς ἀνατρεφομένας ὑπ' αὐτῶν, ἵνα ἐκτελέσωσι τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν καὶ βραβεῖα ἀπενεμήθησαν εἰς αὐτάς. Πρό τινος δὲ ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ἰδιαιτεροῦ ἀξιωματικὸς ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον ἐνώσεως τῶν περιστεροφίλων Ἐταιριῶν μετὰ παντός ἀσχολουμένου εἰς τὴν ἀνατροφὴν περιστερῶν, καὶ ἐκ τῆς συνενώσεως ταύτης προκύψῃ οἰονεὶ ἐφεδρεία τις, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ δύναται ἡ κυβέρνησις νὰ προστρέχῃ ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ἡ ἀποστολὴ τὴν ὅποιαν ἀνέλαβεν ὁ περὶ οὐ ἀνωτέρω ἀξιωματικὸς ἐπέτυχε καθ' ὀλοκληρίαν.

Τέλος ὁ στρατηγὸς Βουλανζὲ ἐξέτελεσεν ὀριστικὰ πειράματα ἀφορῶντα τὴν χρῆσιν τῶν περιστερῶν ὡς ταχυδρόμων μεταξὺ τοῦ γενικοῦ σταθμοῦ ἐν Τύνιδι καὶ τῶν αὐτόθι στρατιωτικῶς ὑπὸ τῶν Γάλλων κατεχομένων μερῶν· ἐχρησιμοποίησε δὲ ταύτας κατὰ τὴν πορείαν αὐτοῦ πρὸς τὸ μεσημβρινὸν τῆς χώρας.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα διετέθησαν ὅπως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν νέος πόλεμος ἐκραγῇ, ἡ διὰ τῶν περιστερῶν ὑπηρεσία μὴ κανονισθῇ αὐτοσχεδίως, ὡς τὸ 1870, χρησιμεύσῃ δὲ ὡς μέσον ἀνταποκρίσεως μεταξὺ τῆς κεντρικῆς διευθύνσεως, τῶν διοικητῶν τῶν ὀχυρῶν θέσεων καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν σωμάτων.

Κ*.

Η ΜΠΑΜΙΑ

Ἐν προηγουμένῳ δελτίῳ τῆς Ἐστίας ἀνώνυμος συμπληρῶν τὰ περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς μπάμιας σημειοῖ, ὅτι « ἡ λέξις μπάμια εἶνε καθαρῶς τουρκικὴ ».

Ἀφοῦ καὶ ἡ μπάμια ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ γείνη ἀντικείμενον φιλολογικῆς ἐρεῦνης, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ προσθεσωμεν χάριν αὐτῆς τὰ ἐπόμενα: Ἡ ὀθωμανικὴ γλῶσσα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε κρῆμα τῆς τουρκικῆς, ἀραβικῆς καὶ περσικῆς, παρέλαβεν ἐκ δεκαοκτῶ ξένων γλωσσῶν 2,826 περίπου

λέξεις, ὅπως ἀπαριθμεῖ παραλαμβάνων αὐτάς ἐκ τοῦ *Δεχτζέ-ἰ-ὄσμανι* ὀδίασημος ἀσιανολόγος κ. Ἀλέξ. Καραθεοδωρῆς. Καίτοι ἐν παρόδῳ σημειωτέον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' ἐκάστης γλώσσης ληφθεισῶν λέξεων ποικίλλει ἀπὸ μιᾶς μέχρι χιλίων διακοσίων καὶ ὀγδοήκοντα, τριακοσῖαι δ' ἐλήφθησαν ἐκ τε τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἑλληνικῆς. Πάσας τὰς προσληφθείσας σχολιάζων ὁ κ. Καραθεοδωρῆς ἀναφέρει περὶ μπάμιας τὰ ἀκόλουθα: « Ἡ μοναδικὴ καὶ μονήρης λέξις, ἣν ἡ ὀθωμανικὴ προσλαμβάνει ἐκ τῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ νῦν πασιγνώστου λαχανικοῦ, τῆς μπάμιας (*Ketmie comestible, Ketmie combaud*), ἣτις ἦλθε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅθεν πάλιν μετενεχθεῖσα εἰς Εὐρώπην λογίζεται παρὰ τισιν Ἀμερικανικὸν φυτὸν » (*). Ἄρα ἡ μπάμια μὴ οὔσα καθαρῶς τουρκικὴ, κατάγεται ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, παρελάβομεν δ' αὐτὴν ἐκ τῆς τουρκικῆς, ἀφοῦ ἔκαμε τὸν γῦρον τοῦ κόσμου.

Γ. ΓΑΡ. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΚΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Βελγίῳ ἰδρύθη πρὸ μικροῦ ἰδιαιτέρα τάξις ξεναγῶν ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν ταξιδευουσῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες δὲν συνοδεύονται ὑπὸ ἀνδρός. Ἡ πρόνοια δὲ αὕτη εἶνε λίαν ἐπιτυχῆς, καθόσον καὶ οἱ ξεναγοὶ οὔτοι καὶ διερμηνεῖς εἶνε πάντοτε ἐνδεδυμένοι ἀριστοκρατικώτατα καὶ ἔχουσι τρόπους τοῦ φέρεσθαι εὐγενεστάτους. Πληρῶνται δὲ καθ' ὀρισμένον ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τίμημα, ἀπὸ τριῶν μέχρι πέντε φράγκων καθ' ὀλην τὴν ἡμέραν. Μεταξὺ δὲ τῶν ξεναγῶν τούτων εὐρίσκει τις ἐνίοτε πρόσωπα τῶν καλλιτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας, καθόσον πολλοὶ χαρτοπαίχται ἀπολέσαντες ἐν Σπᾶ καὶ τὸν τελευταῖον αὐτῶν ὀβολόν, προμηθεύονται οὕτω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τελευταῖον νέα τις Ἀμερικανίς, εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένη, ἦλθε μόνη εἰς τὰς Βρυξέλλας καὶ ἀπετάθη εἰς τὴν Place Royale εἰς ἄθροισμὰ τι τοιούτων ξεναγῶν. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἐπροτίμησε νέον τινα ἀξιοπρεπέστατα καὶ καθαρώτατα ἐνδεδυμένον, ὃν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ὁ ξεναγὸς ἠρώτησε παράτα μετὰ σεβασμοῦ ἂν ἡ δεσποινὴς ἦλθε δι' ἐργασίαν τινὰ εἰς Βρυξέλλαις ἢ ἂν ἦλθεν ἀπλῶς διὰ νὰ ἰδῇ τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Ἡ Ἀμερικανίς ἐβεβίωσε τὸ δεύτερον. Οὕτω ὁ ξεναγὸς τὴν ὀδήγησε εἰς τὸ πρῶτον μνημεῖον τῆς πόλεως, εἶτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κατόπιν εἰς τὰ ἀξιοθέατα οἰκοδομήματα, ἐπεξηγῶν εἰς αὐτὴν καὶ περιγράφων τὰ πάντα ἐξαιρετα. Ἄλλ' ἐνῶ περιῆγεν αὐτὴν ἀπὸ μνημείου εἰς μνημεῖον καὶ διήγειρε τὸν θαυμασμόν τῆς, ἐθαύμαζεν αὐτὸς οὔτως τὰς

(*) Κόσμος, φυλλ. ΑΖ' σελ. 585, 586.

καλλονὰς ἄς ἀνεκάλυπτεν εἰς ἕκαστον βῆμα τῆς περιγηγυρίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἦτο ὄχι μόνον νέος τὴν ἡλικίαν ἀλλὰ καὶ νέηλος εἰς τὸ ἐπάγγελμα. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Γκρουδουλάρ ἐθαύμασε τοὺς ὀφθαλμούς, δι' ὧν ἡ Ἀμερικανὶς θεώρει τὸ λαμπρὸν θόλωμα, εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ἔμεινε ἐκστατικὸς διὰ τὴν εὐτροφίαν καὶ ἐλαφρότητα τοῦ βήματός της καὶ τὴν θαυμασίαν ἀρμονίαν τοῦ παραστήματός της, εἰς τὴν ἐξέδραν τῶν συναυλιῶν ἦτο ἤδη μετ' αὐτῆς ἐρωτευμένους, εἰς τὸ βουλευτήριον ἤρξατο νὰ τῆς ἐκράζη τὸν ἔρωτά του, περὶ αὐτοῦ δὲ ὠμίλει δι' ὅλων τῶν λοιπῶν ὁδῶν καὶ τῶν ἀξιοθεάτων μνημείων τῆς πόλεως. Ἡ δεσποινὶς ἤκουε τὰ πάντα ἡσύχως, ἀλλὰ καὶ ἀνευ συγκινήσεως, διότι ἦτο μία ἐκ τῶν ἀνεξερχτῆτων ἐκείνων θυγατέρων τοῦ Νέου Κόσμου, αἵτινες δὲν ἐκπλήττονται ὑπ' οὐδενὸς πράγματος, ἀλλὰ διὰ τῆς μεγαλητέρας ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας βαδίζουσι διὰ τῆς ζωῆς. "Ὅταν ὁ ξεναγὸς ἐτελείωσε τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτός του καὶ ἐσιώπησεν ἐν ἐξάψει, προσηλώσας τὰ πλήρη προσδοκίας βλέμματά του ἐπὶ τῆς λατρευομένης περιγηγυρίας, παρετήρησεν αὐτῇ ἀπαθέστατα τὸ ὠρολόγιόν της καὶ — "Ἐχετε νὰ μοὶ δεῖξετε ἄλλο τι μνημεῖον", τὸν ἠρώτησε; — "Ὅχι", ἀπήντησεν ὁ ξεναγὸς πλήρως ἐλπίδων. — Τότε φέρετέ με εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Bellevue, εἶπεν αὐτῇ, λαβούσα πάλιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ὁ ξεναγὸς ἐν διηγετικῇ ἐξάψει ἦτο πλήρως ἐλπίδων μέχρις οὗ ἔρθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐνταῦθα ἡ Ἀμερικανὶς ἐξήγαγε τὸ πορτομὸνέ της καὶ ἐπλήρωσε τὸν ξεναγὸν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἀστυνομικὴν διατίμησιν. Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ δυστυχοῦς ἐραστοῦ! Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐξωγραφίζετο φανερότατα ἡ ἀπόγνωσις διὰ τὴν φρικτὴν ἀπάτην. Πλήρως παραπὸν τοῦ προσήλως καὶ τῶν ἱκετευτικῶν βλέματά του πρὸς τὴν ψυχρὰν καλλονὴν ὡς ἂν ἔλας. "Σκληρὰ, μὴ ἔσο τόσῳ ἀχάριστος καὶ ἀπαθὴς εἰς τὸν διάπυρον ἔρωτά μου! — "Ἄ, ἔτι!" ἀπήντησεν ἡ Ἀμερικανὶς, «ἐνόμιζα ὅτι ἡ ἐξήγησις τοῦ ἔρωτός σας συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν διατίμησιν», διὸ καὶ προσέθηκε τρία ἔτι φράγκα εἰς τὴν προηγουμένην τιμὴν. Ἡ ψυχρολουσίς αὐτῇ ἐπανάφερε τὸν νέον εἰς τὴν θέσιν του, ἡ δὲ Ἀμερικανὶς ἀνήλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, πεπεισμένη ὅτι αἱ ἐρωτικαὶ ἐκχύσεις εἶνε καθήκον τῶν ξεναγῶν ἐν Βελγίῳ, ὅπως διασκεδάξωσι τὸ κατὰ δύναμιν τὰς εἰς αὐτὰς ἐμπειπιστευμένας κυρίας, καὶ παρέχουσιν εἰς αὐτὰς εὐάρεστον ποικιλίαν ἀντὶ τῆς ξηρᾶς καμονοτόνου ἐξηγήσεως καὶ περιγραφῆς τῶν μνημείων.

Πολλοὶ ἐξήγησαν νὰ εἰκάσωσι τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα ὄχι πλέον ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ κρανίου, τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὀνύχων. Κατὰ νέαν λοιπὸν τοιαύτην φυσιολογικο-ψυχολογικὴν θεωρίαν τὰς πνευματικὰς ἀρετὰς προσώπου τινὸς δύναται τις νὰ διακρίνη παρατηρῶν τοὺς ὀνυχὰς του. "Ὀνυχες π. χ. ἐπιμήκεις καὶ στενοὶ εἶνε δείγμα προσώπου εὐφραντάστων, ἔχοντων προδιάθεσιν εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὰς τέχνας, συγχρόνως ὁμως εἶνε δείγμα καὶ κωλοτήτος. Ἐπιμήκεις καὶ πλατεῖς ὀνυχες, ἔχοντες ἐπίπεδον τὸ κύρτωμα αὐτῶν δηλοῦσι σωφροσύνην, κρίσιν ὑγιᾶ καὶ ἐνασχόλησιν ἐπὶ σοβρῶν ἀντικειμένων. "Ὀνυχες βραχεῖς

καὶ πλατεῖς εἶνε ἴδιοι προσώπων εὐερεθίστων καὶ εὐεξάπτων, φιλερίδων, ἰδιοτρόπων, λίαν ἐρυθροὶ δὲ προσώπων ὑγιῶν, θαρραλέων, μεγαλοφρόνων. "Ὀνυχες σκληροὶ καὶ τεθραυσμένοι κατὰ γραμμὰς ἐπιμήκεις εἶνε σημεῖον ἀγριότητος καὶ τάσεως πρὸς ἔριδας ἐμπαθεστάτας. Ἀγκιστροειδεῖς, κεκαμμένοι κατὰ τὸ ἄκρον, ὑπερφανῶσιν ὑποκρισίαν καὶ κακίαν, μαλακοί, εὐκαμπτοὶ καὶ λεπτοὶ δεικνύουσι πνεῦμα καὶ σῶμα ἀσθενικόν, βραχεῖς δὲ καὶ μέχρι τῶν σαρκῶν φαγωμένοι διὰ τῶν ὀδόντων τάσιν πρὸς ἡδονὰς καὶ βλακείαν. Ἐὶν ἡ θεωρίᾳ ὁμως αὕτη εἶνε ἀληθῆς ἡ οὐ, ἀδυνατούμεν ν' ἀποφρανθῶμεν, ἀρίεμεν δὲ τὴν ἀπόφασιν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώσττας, προσθέτοντες ὅτι καὶ ἂν εἶνε ἀληθῆς οὐδεὶς κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως.

Ἐν Γαλλικῷ τινι γεωγραφικῷ φύλλῳ ἐδημοσιεῦθη ἕκτενὸς ἀρθρον περὶ τῶν μεγίστων γεφυρῶν τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ τιμᾶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ὁ πλήρης αὐτῶν κατάλογος περιλαμβάνει 53 γεφύρας ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἐν Ὀλλανδίᾳ, Αἰγύπτῳ, Ἰνδίαις, καὶ ἀλλοῦχοις. Ἡ μεγίστη πασῶν, λόγῳ μήκους, εἶνε ἡ γέφυρα τῆς Βενετίας, 3,603 μέτρων, ἔπονται δ' αὐτῇ ἡ τοῦ Tay ἐν Ἀγγλίᾳ, 3,155 μέτρων, ἡ τοῦ Μοντρέιλ 2,637 μέτρων, καὶ ἡ τοῦ Παρκεσουόργου ἐν Ἀμερικῇ 2,147. Αἱ μικρότεροι τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ καταλόγῳ εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ Νέβα τῆς Πετρούπολεως γέφυρα 405 μέτρων, καὶ ἡ τοῦ Roquefanaux ἐν Γαλλίᾳ, 400 μέτρων.

Ἡ ἀρχαιοτέρα φιλανθρωπικὴ Ἑταιρία τῶν Παρισίων, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἐώρασεν ἐσχάτως τὴν 191ην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς. Τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἑταιρίας χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 1695. Ἀγνοεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἰδρύσαντος αὐτῆς, μόνον δ' ἐν τοῖς ἀρχείοις ἀπλῶς ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς διευθύνοντος τὴν Ἑταιρίαν, ἦτις σήμερον ἀριθμεῖ περὶ τὰ 100 μέλη.

Ὁ ἐν Βακούμ ὑποπρόξενος τῆς Γαλλίας ἐγνώρισε τὴν εἰς τὰ δάση τοῦ Καυκάσου ὑπαρξίν νέου εἴδους ξύλου ἐρυθροῦ, κατέχοντος ἀξιολόγους ιδιότητος. Ἐν Παρισίοις ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν οικονομικῶν εὐρίσκονται δείγματα τοῦ ξύλου τούτου, ὅπερ σκληρύνεται ὑπὸ τοῦ ἀέρος, δὲν σήπηται, εἶνε τρεῖς φορές βαρύτερον τῆς ὕδρου καὶ εὐχερῶς κατεργάζεται, ἐν γένει δὲ εἶνε πολὺτιμος εἰς τοὺς ἀμαξοπηγούς καὶ τοὺς ἐπιπλοτέχνους, οἵτινες δύνανται νὰ κατασκευάσωσιν ἐξ αὐτῶν ἔδρας, τραπέζας, καὶ παντοῖα ἐπιπλα στερεὰ καὶ φιλόκαλα.

Καθ' ἃ προβλέπει διάσημὸς τις ἐν Ἀμερικῇ κατασκευαστῆς τυπογραφικῶν μηχανῶν, δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ χρῆσις τοῦ μηχανικοῦ πιστηρίου θέλει καταργηθῆ. Τὸ πιστηρίον θὰ ἀντικαταστήσῃ ἡ φωτογραφία, καθιστῶσα τὴν ἐργασίαν ταχύτεραν καὶ ὀλιγώτερον δαπανηράν. Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀνάγκη

ἐν πρώτοις νὰ κατορθωθῆ ὥστε τὰ στοιχειοθετικά δοκίμια νὰ ἀποτυπῶνται, δυνάμει τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἐπὶ χάρτου περιστρεφομένου μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε νὰ δύναται νὰ παράγῃ 100 ἀντίτυπα ἀνὰ πᾶν δεῦτερον λεπτόν, ἤτοι 360,000 τὴν ὥραν, πούσιν ἐξαρκοῦν καὶ εἰς τὰς μεγίστας ἀνάγκας. Τὸ οὐσιώδες πρὸς τοῦτο εἶνε νὰ ἐξευρεθῆ κατάλληλος χάρτης εἰς τὸ δέχεσθαι τὸ φῶς καὶ πρὸς τούτοις εὐθηνός. Ὁ,τι προβλέπει ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς χρήζει περισσοτέρως προσοχῆς παρ' ὅσον φαίνεται κατὰ πρῶτον. Πρὸ δεκαετίας οὐδεὶς ὑπόπτευεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ παράγονται φωτογραφικὰ ἀντίτυπα εἰς $\frac{1}{800}$ τοῦ λεπτοῦ, καὶ πρὸ πενήτηκοντα μόλις ἐτῶν ὁ τυπογράφος, ὅστις θὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι ἐπέκειτο ἡμέρα καθ' ἣν ἤθελον ἐξάγει 10,000 ἀντίτυπα κατὰ πᾶσαν ὥραν διὰ τοῦ κυλινδρικοῦ πιεστηρίου, θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς τρελλός· ἐν τούτοις σήμερον ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν περιέχει οὐδὲν τὸ ὑπερβολικόν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς κατασκευῆς προτομῆς τινος εἰς τὸν Χάμερλιγκ, γερμανικὴ τις ἐφημερὶς παρέσχε τὰς ἐξῆς περιέργους καὶ ἀνεκδότους πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τῆς Αὐστρίας.

Ὁ Ροβέρτος Χάμερλιγκ εἶνε ἤδη πενήτηκοντα καὶ ἐξ ἐτῶν. Δεκαέτη ὄντα ἐνεπιστεύθησαν αὐτὸν εἰς τὰς φροντίδας τοῦ θεοῦ του Ἀμβρόσιου Χάστλιγκερ, λογιῶν μοναχοῦ καὶ φίλου τῶν ἡδονῶν. Ἄλλ' ὁ ρεμβώδης καὶ συγκεντρωτικὸς χαρακτήρ τοῦ παιδιοῦ ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τοὺς ἀστείμους καὶ τὴν δηκτικὴν ἀγαθότητα τοῦ θεοῦ του. Ὁθεν πρῶτιστα αὐτοῦ ἔτερθεν μοναχὸν τοῦ κοινοβίου, τὸν Οὐγγον Τρύουμιχλερ ὅστις νεώτερος ὢν καὶ φλογερωτέρων τρέφων πίστιν, τὸν καθυπέβαλλε συγχρότερον εἰς θρησκευτικὰ ἀσκήσεις. Μετ' αὐτοῦ διήλθε ποτὲ ὅλην νύκτα ἐντὸς ἐκκλησίας προσευχόμενος. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἐπρομήθευεν εἰς τὸν Χάμερλιγκ βιβλία, τὰ ὅποια δὲν περιείχοντο βεβαίως εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῆς μονῆς, οἷον τὰ διηγήματα τοῦ Σμιθ καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Σχίλλερ. Καὶ ὅταν συνεπέα τῶν ἀναγκάσεων αὐτῶν προώρως οἰσθηλατηθεὶς ὁ νέος Ροβέρτος ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ στίχους, ὁ πατὴρ Οὐγγος ἀντὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ πολλῶν ἐπαίνων, μετέϊχε δ' ἐνίοτε καὶ ὁ ἴδιος τῆς συνθέσεως τῶν παιδικῶν αὐτῶν ἔργων.

Ὁ Χάμερλιγκ, μεθ' ὅλην τὴν ἐν μοναστηρίῳ ἀνατροφὴν του, ἠσθάνθη λίαν πρῶτως πάλλουσαν τὴν καρδίαν του ὑπ' ὄλιω κοσμικοῦ ἔρωτος. Τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του ἦτο νεανὶς, ἥτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπεφαίνετο ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα διέμενεν οὖτος, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ εἰρηνοδίκου του τόπου, τυγχάνοντος συγγενεῶς τῆς. Διηγεῖται ποῦ ὁ ποιητὴς ὅτι, μόλις τὴν ἔδλεπεν, ἠγχαρίσται τὸν θεὸν διὰ σειρᾶς Πάτερ ἡμῶν, ἀπαγγελλομένων μετὰ τῆς θερμότητος εὐλαβείας. Ἡμέραν τινὰ, εὐτυχήσας νὰ εὐρεθῆ πολὺ πλησίον ἐκείνης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοσοῦτον συνηρπᾶσθη ὑπὸ χαρᾶς, ὥστε ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον πτωχὸν τὸν ὅποιον συνήντησε διπλοῦν φιορίνιον, ὅπερ πρῶτῃν φοράν τοῦ εἶχον χαρίσει οἱ συγγενεῖς του. Ἐπί τεσσαρα ἔτη ὁ Χάμερλιγκ ἔμεινεν ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς μονῆς, ἐκ τῶν ὁποίων σφοδρῶς ἠνυπο-

μόνε νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἡ φλογερὰ φαντασία του τῷ παρουσίῳ τὸν κόσμον ὑπὸ τὰ θαυμασιώτερα χρώματα. Ἐν Βιέννῃ ἐπέραιωσε τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς, μεθ' ὁ ἐνεγράφη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν, ἐλκυόμενος ἰδιαζόντως ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστορίας. Δεκαεπταέτης εἶδε κατὰ πρῶτον τυπωμένον ἐν ἑκ τῶν ποιημάτων του, μετὰ ἑννέα δ' ἔτη ἐδημοσίευσεν ἰδίαις δαπάναις ἐν Τεργέστη τοὺς εἰς τὴν Ἀδριατικὴν ἀφιερωμένους Στίχους του. Ἦτο τότε καθηγητὴς εἰς τὸν Γυμνάσιον τῆς Τεργέστης, καὶ εἶχε διέλθει ὀλόκληρον φθινόπωρον ἐν Βενετίᾳ, ἔνθα ἔγραψε τὴν Ἐξόριστον Ἀφροδίτην, ἐν ἑκ τῶν ὠραιτέρων ποιημάτων, τὸ ὁποῖον δικαίως ὠνομάσθη «μουσικὴ συμφωνία ἐξ ἰδεῶν.» Ἄλλ' ἐπὶ μακρὸν χρόνον διέμεινε χωρὶς νὰ δύναται νὰ εἶρῃ ἐκδότην τῶν στίχων του. Ὁ Κόβερ τέλος τοὺς ἐδημοσίευσεν κατὰ πρῶτον τῷ 1858.

Κατὰ τὴν νεωτάτην ἐπίσημον ἀπογραφὴν ὁ ὀλικὸς πληθυσμὸς τῆς Αἰγύπτου ἀνέρχεται εἰς 6,806,381 κατοίκους. Ἡ πολυπληθεστέρη τῶν πόλεων αὐτῆς εἶνε τὸ Κάιρον περιέχον 374,838 κατοίκους, ὢν 353, 188 ἰθαγενεῖς καὶ 21,650 Εὐρωπαῖοι. Μετὰ τὸ Κάιρον ἔρχεται ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἧς οἱ κάτοικοι συμποσοῦνται εἰς 231,396, ἐξ ὧν 181,703 Αἰγύπτιοι καὶ 49,693 Εὐρωπαῖοι.

Χωρικὸς τις ἔρωτ' ἕτερον εἰς τί χρησιμεύει αὐτὸ τὸ σύρμα ποῦ περνοῦν ἀπὸ ἄνω ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ τὸ λέν τ ἡ λ ἔ γ ρ α φ ο ;

—Νά, ἔμπορεῖς μοὶ στιγμὴ νὰ μιλήσῃς τοῦ υἱοῦ σου ποῦ εἶνε ὁ στὴν Ἀθήνα.

Ὁ χωρικὸς εἶχε λάβει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του, στρατιώτου εἰς Ἀθήνας, ὅστις τοῦ ἐξήτει σαρούχια. Σπεύδει λοιπὸν εἰς τὸν τσαρουχοποιὸν τοῦ χωρίου, ἀγοράζει τὰ τσαρούχια, γράφει καὶ δύο λέξεις γ ρ α μ μ α, καὶ δι' ἰσχυροῦ σ π ά γ κ ο υ ἀναρτᾷ ἐπιστολὴν καὶ τσαρούχια ἀπὸ τοῦ σύρματος τοῦ τηλεγράφου, καὶ μεταδίδει περιχαρὴς εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ἔρωτῶν «μετὰ πόσην ὥρα θὰ ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις». Οἱ συγχωρικοὶ του γελῶντες δεικνύουσι εἰς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν κίνδυνον τῆς κλοπῆς τῶν τσαρουχιῶν (ἅτινα ἐν τῷ μεταξύ εἶχον ἤδη κλαπῆ ὑπὸ τινος διαβάτου, ὅστις παίζων ἐκρέμασεν ἀντ' αὐτῶν τὰ τετριμμένα παλαιά του).

Ὁ χωρικὸς μεταδίδει πάραυτα εἰς τὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου, ἀλλ' ὅποια ἐκπληξίς! Ἀντὶ τῶν καινουργῶν τσαρουχιῶν κρέμανται ἄλλα διάτρητα καὶ ἔλεεινά. Περιχαρὴς ὁ χωρικὸς τὰ λαμβάνει καὶ τρέχει εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον.

—«Δὲν σὰς ἔλεγα ἐγώ...Νά, σὰν νὰ μὴν εἰξέρω γὼ τί μοῦ γίνεται...Νά...ὁ γιός μου ἔλαβε τὰ καινούργια καὶ μοῦ ἔστειλε κιόλας καὶ τὰ παλαιά...»

—Ἡξέυρετε, Κύριε, νὰ μοῦ εἶπητε ποῦ κατοικεῖ ὁ ὀδοντοίατρος ποῦ βγάζει τὰ δόντια χωρὶς πόνο;

—Μάλιστα. Πηγαίνετε κατ' εὐθεῖαν, ἔπειτα στρέψατε δεξιὰ τὸ μικρὸν δρόμον. Μετὰ δύο-τρία στίτια θ' ἀκούσετε φωναὶς δυναταῖς ἐπάνω. Ἐκεῖ κάθεται ὁ γιαιτρὸς ποῦ ζητεῖτε.